

fra køb af en ydelse, jævnfør svar på spørgsmål nr. S 2472?»

Svar (28/8 97)

Skatteministeren (Carsten Koch):

I svaret på spørgsmål S 2472 tilkendegav jeg, at jeg som alternativ til nogle foreslåede modeller havde »mere sympati for en ordening, hvor f.eks. rengørings-firmaer og evt. andre, der påtager sig opgaver ved entrepriser, der fortrinsvis består i at stille arbejdskraft til rådighed, kan godkendes af det offentlige. En sådan godkendelse kunne være betinget af en særligt betryggende organisation af firmaet, særligt betryggende arbejdsgange, herunder for bogføring, en løbende revision af firmaet m.m. Ordningen kunne så suppleres med, at den, der entrerer om en sådan opgave, men med et uautoriseret firma, sammen med firmaet hæfter overfor det offentlige for eventuelle offentlige krav, der udspringer af entreprisen.«

Det, jeg havde i tankerne med svaret, var ikke en egentlig autorisationsordning, hvor det gøres til en betingelse for at drive et erhverv, at man er autoriseret dertil af det offentlige, men en mere smidig – og til dels selvregulerende – ordening, hvor betalingen i et vist omfang er et mellemværende mellem entrepriseudbyderen og entreprisetageren, fordi begge hæfter overfor det offentlige, og ordningen dermed tilskynder entrepriseudbyderen til at sikre sig, at entreprisetageren overholder sine betalingsforpligtelser.

En sådan ordening bør ikke være bureaukratisk, men den kan ikke undgå at påvirke erhvevsudøvelsen, hvorfor den skal undersøges nærmere, før den eventuelt sættes i værk. Jeg har derfor ikke planer om et lovgivningsinitiativ på området i år.

Svar (28/8 97)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg går ud fra, at den dom, der er henvist til, er Østre Landsrets dom af 19. november 1987 (13. afd. a.s. nr. 459/1987).

I dommen, der vedrører en tiltale for strafbar overtrædelse af kildeskatteloven, indgik spørgsmålet, om aflønningen af et udenlandsk orkester, der var engageret af et cirkus for en periode på fire måneder, skulle behandles som A- eller B-indkomst, dvs. om cirkus skulle have indeholdt kildeskat ved udbetaling af lønnen.

Dommerne fandt det bevist, at engagement-aftalen af cirkus er indgået med orkestret og ikke med et agentur, og at orkestret var undergivet en vis ledelsesbeføjelse fra cirkusdirektionen. På den baggrund blev vederlaget anset for vederlag for personligt arbejde i tjenesteforhold og dermed A-indkomst, jf. kildeskattelovens § 43, stk. 1.

Dommen er ret konkret. Den kan ikke tages som udtryk for en mere almindelig adgang til at kvalificere et vederlag til en virksomhed med arbejdsudleje som A-indkomst. En sådan adgang må forudsætte bl.a., dels at virksomheden (mellemmanden) ingen nævneværdig administrativ rolle har i mellemværendet mellem den »egentlige arbejdsgiver« og de »egentlige arbejdere«, dels at »den egentlige arbejdsgiver« har en ikke uvæsentlig ledelses- og instruktionsbeføjelse overfor »de egentlige arbejdere«.

Der er ikke planer om at søge den hidtil gældende afgrænsning mellem A- og B-indkomst rykket gennem førelse af en række prøvesager, men som hidtil vil de synspunkter, der er lagt til grund for den nævnte dom – og for andre domme – blive brugt i det daglige arbejde i arbejdsgiverkontrollen.

Spm. nr. S 3110

Til skatteministeren (21/8 97) af:

Frank Aaen (EL):

»Har myndighederne planer om i større grad at rejse krav om indbetaling af skyldig a-skat fra virksomheder, der har købt serviceydelse fra f.eks. et rengøringsfirma, der ikke indbetaler a-skat, jævnfør den såkaldte cirkusdom fra Østre Landsret, 1987?«

Bortfaldne spørgsmål

Spm. nr. S 2917

Formanden:

Spørgsmål nr. S 2917, der er stillet til indenrigsministeren af fru Pia Kjærsgaard, er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der hermed er bortfaldet, lød således: